

Sygn. akt VI Ga 326/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Andrzej Borucki

Sędziowie: SO Beata Hass – Kloc (spr.)

SO Anna Harmata

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Mikulska

po rozpoznaniu w dniu 11 grudnia 2014 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: A. D.

przeciwko: B. S.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w Przemyślu
V Wydziału Gospodarczego z dnia 23 maja 2014 r., sygn. akt V GC 9/13upr

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

I. oddala powództwo,

II. zasądza od powoda A. D. na rzecz pozwanego B. S. kwotę 1.217 zł (jeden tysiąc dwieście siedemnaście złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego,

III. nakazuje ściągnąć od powoda A. D. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Przemyślu kwotę 508 zł (pięćset osiem złotych) tytułem uzupełnienia wydatków na biegłego,

2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 850 zł (osiemset pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego,
w tym kwotę 600 zł (sześćset złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt VI Ga 326/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 11 grudnia 2014 r.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 23 maja 2014r sygn. akt V GC 9/13 Sąd Rejonowy w Przemyślu zasądził od pozwanego B. S. na rzecz powoda A. D. kwotę 7.090,95 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 26.11.2012r do dnia zapłaty (pkt I)

oraz kwotę 2.950 zł tytułem kosztów procesu (pkt. II) a w pkt III nakazał ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa Sąd Rejonowy w Przemyślu kwotę 508 zł tytułem nie uiszczonych wydatków.

W uzasadnieniu powyższego podał ,że pozwany wykonał i sprzedał w ramach prowadzonej działalności gospodarczej na rzecz powoda okna łukowe o parametrach określonych w ofercie pozwanego. Zakupione okna zostały zamontowane u klienta konsumenta A. B.. Okna okazały się wadliwe i na wskutek powództwa A. B. Sąd Rejonowy w Opolu Lubelskim wyrokiem z dnia 14.12.2011r nakazał ich wymianę na nowe.

W wykonaniu powyższego powód dokonał wymiany przedmiotowych okien. Koszt zakupu nowych okien i ich wymiany to kwota 7090,95 zł.

Zdaniem Sądu Rejonowego powództwo zasługiwało na uwzględnienie. Stwierdził on mianowicie ,że rzeczy sprzedane przez pozwanego posiadały wady fizyczne i ich istnienie wynika z w/w wyroku Sądu Rejonowego w Opolu Lubelskim . W tym miejscu Sąd I instancji odwołał się do treści art. 365 kpc.

Następnie powołał się na opinię biegłego i wskazał ,że rzecz została wydana powodowi w stanie niepełnym co stanowi wadę fizyczną i to jest już wystarczające do przyjęcia odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego co do zasady.

W dalszej kolejności przywołał treść art. 12 ustawy z dnia 27 lipca 2002r o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej i stwierdził , iż zgodnie z ust 2 tegoż przepisu nie można mówić o przedawnieniu , albowiem pozew został złożony w dniu 26.11.2012r zaś roszczenie stało się wymagalne w dniu 12.09.2012r gdy dokonano odbioru wymienionych okien.

Na koniec podniósł ,ze powód udowodnił także wysokość dochodzonego roszczenia.

O kosztach procesu orzekł zgodnie z art. 98 par 2 i 3 kpc.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany zaskarżając go w całości.

Zarzucił mu w pkt I naruszenie przepisów prawa procesowego mającego wpływ na wynik sprawy:

1. art. 233 kc na wskutek braku wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz wyprowadzenie błędnego logicznie wniosku z ustalonych przez siebie okoliczności , poprzez oparcie orzeczenia na nieudokumentowanych przez powoda okolicznościach faktycznych i przyznanie ,ze towar posiada wady fizyczne , pomimo ,że z opinii biegłego uzupełnionej zeznaniami jasno wynika ,że nawet biegły posiadając komplet dokumentów nie jest w stanie wydać całościowej opinii w sprawie. Tak więc strona powodowa nie udowodniła, że pozwany w jakimkolwiek stopniu przyczynił się do powstania wady fizycznej rzeczy . Niniejszy zebrany w sprawie materiał dowodowy pozostaje w sprzeczności z ustaleniami Sądu poczynionymi w orzeczeniu;

2. naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów tj. dyspozycji art. 233 par 1 kpc poprzez przyznanie mocy dowodowej opinii biegłego , pomimo ,że opinia

została sporządzona w sposób nierzetelny i stronniczy , z pominięciem przepisów proceduralnych . Biegły oparł swoje rozważania na stanie faktycznym niemającym oparcia w rzeczywistości. Przedmiotem opinii biegłego było udzielenie odpowiedzi na pytanie: jakie wady posiadały okna i jaka była ich przyczyna , jednak biegły nie potrafił wskazać jednoznacznej odpowiedzi na niniejsze pytanie;

3. art. 365 kpc poprzez przyjęcie ,ze prawomocne orzeczenie Sądu Rejonowego w Opolu Lubelskim z dnia 14.12.2011r sygn.. akt I C upr 80/11 w którym Sad nakazał wymianę okien , zostało wydane z uwagi na wady fabryczne rzeczy , a nie wady montażu , pomimo , że Sąd ten nie orzekał w przedmiocie charakteru i przyczyn wadliwości stolarki okiennej;

4. art. 6 kc w zw. z art. 232 kpc poprzez przyjęcie , iż powód udowodnił swoje roszczenie o zapłatę kwoty 7.090,95 zł pomimo ,że zasadność roszczenia nie została udowodniona przez powoda zarówno w wyniku przeprowadzonego dowodu z opinii biegłego , jak i pozostałych dowodów przeprowadzonych w postępowaniu dowodowym . Opinia

biegłego nie wykazała, że okna miały wady konstrukcyjne bądź materiałowe, tym bardziej, że parametry okien zamówionych zgadzały się z parametrami okien zdemontowanych. Również zeznania świadków strony powodowej nie wykazały, że wada stolarki okiennej powstała wskutek działania lub zaniechania pozwanego;

oraz w pkt. II naruszenia przepisów prawa materialnego wskutek błędnej wykładni i niewłaściwego zastosowania przepisów tj:

1. art. 556 kc poprzez przyznanie, że towar posiada istotne wady fizyczne – został wydany powodowi w stanie niezpełnym. Powód pozostawał z pozwanym w stałych stosunkach gospodarczych, współpraca opierała się na tym, że pozwany sprzedawał powodowi stolarkę okienną, a ten zajmował się jej montażem. W pozwie ani później powód nie zarzucał pozwanemu wydania towaru w stanie niezpełnym tj. bez wymaganych dokumentów;

2. art. 12 ust. 2 ustawy z dnia 27 lipca 2002r o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz zmianie Kodeksu cywilnego poprzez uznanie powództwa za nieprzedawnione pomimo, że pozew został złożony po upływie 6 miesięcy określonych w/w ustawie.

Opierając się na tych zarzutach wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu; ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi rejonowemu do ponownego rozpoznania.

W obszernych pisemnych motywach odniósł się do poszczególnych zarzutów apelacji, przywołując orzecznictwo Sądu Najwyższego.

Powód w odpowiedzi na apelację pozwanego wniósł o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego (k-180-189).

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja pozwanego zasługuje na uwzględnienie.

Na początku należy podnieść, że w apelacji zostały podniesione zarzuty naruszenia zarówno prawa materialnego (zarzuty objęte w pkt. II od 1-2) jak i prawa procesowego (zarzuty objęte w pkt. I od 1-4). Zaznaczenia zatem wymaga, że jeżeli warunkiem prawidłowego doboru i zastosowania prawa materialnego jest uprzednie niewadliwe ustalenie stanu faktycznego, rozważenie zarzutów materialno prawnych musi być poprzedzone analizą zarzutów skierowanych przeciwko podstawie faktycznej zaskarżonego orzeczenia, tj. tych o charakterze procesowym. Zawsze bowiem, zanim dojdzie do odtworzenia i stanowczego zaakceptowania faktów stanowiących podłoże danej sprawy, dokonywanie subsumcji i rozwiązywanie problemów materialno prawnych jest przedwczesne, albo w ogóle niemożliwe. (por. orzeczenie SN z dnia 4.10.2002r, III CZP 62/02, OSNC 2004/1/7).

Uwzględniając zarysowaną wyżej chronologię odnieść się należy

w pierwszej kolejności do zarzutów podniesionych w pkt. I od 1-4 apelacji.

Ocenę podniesionych w apelacji zarzutów wypada rozpocząć od naruszenia art. 365 kpc, albowiem Sąd Rejonowy od istnienia wyroku Sądu Rejonowego w Opolu Lubelskim z dnia 14.12.2011r rozpoczął argumentację uzasadniającą roszczenie powoda.

W związku z tym zgodnie z treścią art. 365 § 1 kpc orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i Sąd który je wydał lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. Z przepisu tego wynika, że podmioty w nim wskazane nie mogą negować faktu istnienia prawomocnego orzeczenia i jego treści (por. wyrok SN z dnia 13.04.2005r. sygn. akt IV CK 663/04, Lex nr 284687).

Należy jednak podnieść, że nie wiążą sądu cywilnego ustalenia i oceny dokonane w uzasadnieniu wyroku innego sądu cywilnego, co nie uzasadnia ignorowania stanowiska zajętego przez sąd cywilny w uzasadnieniu sprawy, lecz oznacza

że uwzględniając je sąd powinien dokonać własnych wszechstronnych ustaleń i samodzielnych ocen (por. wyroki SN z dnia 13.01.2000r. II CKN 655/98, nie publ., z dnia 23.05.2002r. IV CKN 1073/00 nie publ., z dnia 13.04.2005r. w/w).

Z tych też względów w/w orzeczenie pozwalało na ustalenie ,że okna zamontowane u konsumenta A. B. miały wady , jednak na podstawie tej okoliczności nie można w niniejszej sprawie przyjąć ,że były to wady za które odpowiedzialność ponosił pozwany.

Powód swoje roszczenie oparł na treści art. 12 ustawy z dnia 27 lipca 2002r o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej. W związku z tym powód jako sprzedawca może dochodzić odszkodowania od pozwanego , który odpowiada za nią w granicach własnego działania bądź zaniechania. Sprzedawca jest uprawniony do dochodzenia roszczenia odszkodowawczego , zatem podstawową przesłanką jest szkoda , której istnienie oraz prawnie doniosły związek z faktem zaspokojenia roszczeń z tytułu niezgodności towaru z umową winny być oceniane na zasadach określonych w art. 361-363 kc. Ciężar dowodu w/w okoliczności spoczywał na sprzedawcy czyli powodzie. Natomiast zgodnie z treścią zdania ostatniego art. 12 stosuje się kontraktowy reżim odpowiedzialności. Powyższe oznacza ,że pozwany mógł się zwolnić z odpowiedzialności , jeżeli wykazał ,że nie ponosił odpowiedzialności za okoliczności, których następstwem była szkoda (w tym przypadku za niezgodność towaru z umową).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy wyjść od tego ,że już z dowodu w postaci pozwu A. B. wynika ,że nieprawidłowości zamontowanych okien polegały na niemożności ich domknięcia bez użycia siły , a po ich zamknięciu w górnej części okien pozostawała szczelina. Powód precyzując żądanie pozwu stwierdził ,że okna miały wady produkcyjne i wynikały z niewłaściwego ich wykonania; nie twierdził ,że nie otrzymał od pozwanego instrukcji montażu przedmiotowych okien. Do momentu wydania opinii w niniejszej sprawie tego zarzutu nie stawiał pozwanemu. W związku z tym nie można zgodzić się z stanowiskiem Sądu

Rejonowego , iż w tej sytuacji ma zastosowanie art. 556 kc, albowiem umknęło Sądowi I instancji ,że odpowiedzialność na podstawie art. 556 kc będzie miała miejsce jedynie wtedy gdy zostaną zachowane terminy o których stanowi art. 563 kc. Natomiast świadek A. M. zeznał ,że gdy otrzymał od pozwanego okna już wówczas zauważył „ że jest coś z nimi nie tak” (k- 80).

Podał także ,że również po montażu ujawniły się wady o czym poinformował go monter (k- 80). Potwierdził to świadek A. K. (k- 81). Stwierdzili obaj także ,że tych wad w tym terminie nie zgłaszali pozwanemu.

Oceniając powyższe należy podnieść ,że powód nie udowodnił w sposób nie budzący wątpliwości i jednoznaczny ,że przedmiotowe okna miały wady produkcyjne tj. że były niezgodne z umową; albowiem biegły na rozprawie w dniu 19 maja 2014r w ustnej opinii i tak w końcu stwierdził ,że w przypadku gdy okna zostały już zamontowane nie mógłby się wypowiedzieć czy wady dotyczyły wad konstrukcyjnych czy montażowych nawet kiedy posiadałby instrukcję ich montażu (k- 149v). Poza tym należy mieć na uwadze ,że pracownicy powoda, będącego profesjonalistą w tej dziedzinie, dokonali montażu przedmiotowych okien bez żadnych instrukcji, jedynie według własnego sposobu montażu (zeznania świadka A. K. k- 81) mimo, że jak wynika to z opinii biegłego były to okna łukowe , nietypowe z dodatkowo zastosowaną funkcją rozwieralno-uchyłną, wymagające zachowania szczególnej uwagi przy ich montażu. Nie może też umknąć uwadze ,że stosownych pomiarów dokonywali pracownicy powoda i to według nich pozwany złożył ofertę i wykonał okna .

Należy w tym miejscu odnieść się do podstawy żądania powoda podtrzymanej w odpowiedzi na apelację, a opartej na treści art. 471 kc.

W związku z tym należy przypomnieć ,że zgodnie z art. 471 kc dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Dla wykazania odpowiedzialności kontraktowej koniecznym było więc, aby powód udowodnił, że zaistniały kumulatywnie trzy przesłanki: niewykonanie zobowiązania, powstanie szkody, oraz związek przyczynowy pomiędzy

szkodą powoda , a niewykonaniem umowy przez pozwanego. Niespełnienie choćby jednej z tych przesłanek wyklucza odpowiedzialność. Reguły te nakazują przestrzeganie zasady pełnego odszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego. Oceny zaś czy poniesienie określonych kosztów mieści się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego należy dokonywać na podstawie indywidualnej sytuacji poszkodowanego i konkretnych okoliczności sprawy. /por.: Wyrok z dnia 8 września 2004 r. Sąd Najwyższy IV CK 672/03/.

Te rozważania na tle okoliczności niniejszej sprawy powodują , iż nie można przyjąć ,że powód udowodnił wszystkie z w/w przesłanek art. 471 kc.

Z tych też względów apelacja była uzasadniona co powodowało ,że powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie po myśli w/w przepisów.

W związku z tym zaskarżony wyrok na podstawie art. 386 par 1 kpc należało zmienić i powództwo oddalić.

O kosztach procesu za I i II instancję orzeczono zgodnie z art. 98 par 1 i 3 kpc i 108 kpc.

Na koniec Sąd Okręgowy zauważył ,że w niniejszej sprawie nie można mówić, iż doszło do przedawnienia roszczeń powoda , albowiem pozew został wniesiony do Sądu (chodzi o Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie) w dniu 26. 11.2012r ,zaś roszczenie wskazane w art. 12 ust.1 w/w ustawy przedawnia się z upływem sześciu miesięcy i staje się wymagalne z chwilą zaspokojenia kupującego – co w tej sprawie miało w dniu 12.09.2012r gdy dokonano odbioru wymienionych okien – w tej sytuacji zarzut apelacji jest niezrozumiały; szczególnie, że apelujący tej okoliczności w żaden sposób nie uzasadnia.